

Valdemar Sejer.

V. E. Jagemann. Anden Del. (Svovlet.)

Karl af Rife saa forbaudet den store Hare, Riddet Otto havde styrket sig i. Der havde været god Vejrlighed for Karl til at komme bort, uden at redes; han gjorde ogsaa en uvilkaarlig Bevægelse til Flugt; men, bloddrab af Stam, sprang han nu tæt til Ottos Side og dækkede ham ryggen saa godt, han kunde, med sin Rædbærbarhed, „Der er to! der er flere!“ — ned med dem, de Gunde. Strikten om Halsen paa dem! — raabte han opbragte Almue og begyndte at taste Storm og Sten efter dem. Men hin lille, buttede Raadsmand med det haandskafte Kammerater trængte sig til for at forsvare dem, og under denne Strid løb der pludselig frem Larm og Striden fra alle Gader og Stræder. „De danske horn! Fjenden er for Stads-Port!“ løb det, og i et Øjeblik at den store Folkestrek adspredt. Kammeraterinden og Raadsmanden, som allerede havde faaet hinanden i Haarene, vore bortreene med den urolige Folkestrek, og der var en faaban Tummel og Forvirring i Byen, at ingen mer gav Agt paa Otto og Karl, som kloagelig gemente deres Sværd under Skapperne og gik op paa den nærmeste Stans. Der saa de Hæren ryste frem mod Byen; men det lod ikke til, man tænkte paa Forsvar. Alle Vegne laa der bortfaldne Raader, og store Skarer af Fingitninger droge med Larm og Strid gennem Gaderne. Endelig fognedes den forvirrede Tummel, og fra Raadhuset drog en pyntelig Skare af fortladte Herreer gennem Gaderne: det var Borgmester og Raad, som efter deres Tyrans Unndvigelse vare blevne enige om at overgive Staden til den danske Konge, hvorefter de nu droge ham i Røde for at overrette ham Stadens Røgler og udbede sig hans kongelige Gunst og Beskyttelse.

Ridder Otto og Karl blandede sig mellem Folkestreden, som fulgte dette Optog. Men da de modte Kongen tæt ved den aabne Stadsport, bragte de ham ingen Ryhed; thi han vidste allerede alt, og fik nu af den hamburgske Dyrighed fikker Betræktelse paa, at Keiser Philip virtelig var myrdret i Bamberg af Pfalzgreve Otto af Wittelsbach, og at derved, som ved et Lynslag, hele den kejserlige Hær var splittet ad, og alle de tykke Forster havde begydet sig hjem til deres egne Lande. Om Bisp Valdemar sagde kun Røget, at han var paa Vejen til Rom, for at undertaste sig Paven og bede om Naade og Befrielse fra Bannet. Kongen lod nu kun en Besætning draage ind i Hamborg med streng Befaling til at behandle Staden som en fredelig By. Derpaa affedigebe han den hamburgske Dyrighed med Mildhed og drog tilbage til Lejren. Her holdt han strats et hemmeligt Raad med Grev Albert og Erkebysen; thi vigtige Budstaber vare komne fra Rom og et Gelandstaf fra Sverrig. Store Planer opfyldte Kongens Sjæl.

„Lytken er dog ikke begen fra mig!“ — sagde han — „den synes aldrig at have været mig gunstigere. Det er som en mægtig, usynlig Haand har slaget mine Fjender og gjort deres Anslag til intet: hvor jeg ryster frem, aabne Portene sig for mig, og mine Fjender sly, fjænd jeg kan naa dem med Sværdet. Jeg har nu saa mægtig en Hær samlet, som der behøves til at erobre et Kongerige. Min første Tante var Sverrig: der har min Vre lidt et Tab; der har første Gang Vinken vendt mig ryggen, og der ligeder mangan brad dansk og bysmilt Ridder udnævnet i Sønder ved Vene. Men ser, adle Herrer! hvad Kong Erik skrider mig til! Folket har valgt ham til Konge, og han haaber, jeg vil agte Foklets Ret og Myndighed dertil. Han beder mig, højmodig glemme det sidste uheldige Slag, hvoraf de danske havde lige saa stor Vre som Tab. Han tillyder mig Hæd og Venstabs og begærer min Søster Regighe til Dronning.“

„Al eders adle Søster modtage dette hæderlige Tilbud!“ — sagde Grev Albert — „maa jeg anse det for den første Lykte for Danmark og for eder. I kan da med Tryghed, min kongelige Frænde! vende eders Baaden hoochen I vil, uden at have en mægtig Fjende i ryggen.“

„For menneskelige Dine haar det ikke anberledes til at indse, Herre Konge!“ — sagde Erkebysen — „Er det Guds Willie saaledes at grunde Fræben i Norden, kan Kristendommen vente sig store Ting af eders fromme Sind og eders sejerlige Baaden.“

„Af min kloge Søster frygter jeg ingen Indvending“ — sagde Valdemar — „hun er over den Albet, hvori Lidenskab kan bestemme hendes Valg; hun har desuden aldrig liget mig i dette Stykke. Kong Erik er en tapper og agtværdig Hærr. Jeg elsker ham ikke; men det var ubilligt, om jeg vilde nægte, hvad han desvære har nødt os til at betende. Min Søsters Kærlighed til Danmark og til mig vil overalt have enhver Betænkelse.“

Kongen satte sig til sit Teltbord og greb Pen og Pergament. Han brugte ingen Skrifter til sine fortrolige og hemmelige Brevstaber. Han var selv ufædantlig kundig i alle boglige Kunster og havde endogsaa udfundet en ny og bedre Maade at skrive Runer paa ved Hjælp af Punktter. Han skrev nogle faa vigtige Ord til sin Søster, lagde den første Konges Bæjlerbrev ved Siden og lod uforstyrret Junter Strange falde. Han blev det overtraaget at bringe dette vigtige Andragende til Ribe og derfra uden Ophold at bringe Svaret til Sverrig og paa behørig Maade at bringe dette betydelige Anliggende i Orden.

„Og ser nu“ — vedblev Kongen, da Junter Strange var gaaet — „ser nu, I gode Herrer! hvad den hellige Fæder her skriver mig til! det overgaaer langt min Forbættelse, og jeg kan fornemmelig takke eder derfor, min tro, virksomme Erkebys Andreas! den kloge og kraftfulde Innocenz vil af al Magt understøtte mine Forætagender mod de vantrø i Preußen og Lifland: han taler mig sin kæreste Søn og har udfedt Brev til alle kristelige Hæfter: trindt om Danmark, hvori han under Båndstraf forbyder dem at anfælde eller fortrolige Danmark, at forhindre mine kristelige Forætagender eller formindste mine og mine tilkommende Arvingers Rettigheder.“

„I er Lyttens Udbyling, Herre Konge!“ — sagde

Grev Albert forbaudet — „I fortaar den store Kunst at kæmpe mod himmelfæ som ved jordiske Vaaben.“

„Kirken har valgt eder til sin Ridder og Baaben- drager, Herre Konge!“ — sagde Erkebysen — „og den almægtiges Haand er sjensynlig med eder. Et saa stort, saa vigtigt Øjeblik hører enhver sig end en Gang. Lad intet verdsligt Hemshyn til hære Magt og Vre nu forvirle eder! Dgjøv de stolte Kæmpeplaner med Britanien! Anud den store, høfjovlig Jhulommelse, den magtige Knud, Herre Konge! hvis Arving I tanker paa at blive, fatte jo sin Krone paa Guds hellige Altet, da denne Verdens Smiger og Forfængelighed vilde friste ham til at fatte sin Vre over den almægtiges.“

„Et Korstog alfsaa først og et Korstog sidst — det er nu, som før, eders Raad og Mening, ærbørdige Herrer!“ — sagde Valdemar med dæmpet Stemme og syntes at bekæmpe en stor, fristende Tante — „thi at jeg stulde laade Hæren draage hjem og selv jove ind paa Ribehus, anser I næppe for den Id, dette store, vigtige Øjeblik fordrer.“

„Belan da!“ — vedblev han bestemte efter nogle Øjeblikkes Tavsæd — „i Morgen draage vi med Hæren mod Preußen; jeg skal vise mine kristne Fjender, at jeg er vaagen og tør glemme dem over Hedningerne. Jeg vil nu ikke se Ribehus førend Sørgelangen over Slaget ved Vena kan overbæses af nye Sejerslange. Thorgeir Danastjald og den djærve Islander skal følge os. Den forfængelighed maa I holde mig til Gode, min fromme Sjælesørger! at medens jeg sørger for Ritens Sejer og Korsets Værd blandt de vantrø, jeg tillige vil have sørget for min ridderlige og kongelige Vre og mit Navns Jhulommelse hos en vantrø Efterlæg.“

Den fromme Erkebys trat paa Stuldrene og tak. Men Grev Albert hævede stolt sit tungtindige Ansyn og betragtede den takte, aretlyne Kong med Velbehag. „Ved St. Michael!“ — sagde han begejstret — „et lovligt og prisløst Eftermæle er den eneste Lykte paa Jorden, som ikke dør og henforer, og som det er værd for en ærlig Ridder at stræbe efter. Var Eftermælet ogsaa Tant og Forfængelighed, vilde jeg ikke draage Staalhåndsten paa for at vinde et Kongerige.“

„Ja vel, høje Herrer!“ — sagde nu Erkebysen — „hvor Evangeliet ved eders Ridderbærd en Gang prædicates i Fred, der vil man fige til eders Jhulommelse hvad I gjorde. Den rejsberdige Mann skal ikke udsettes, hans Jhulommelse bliver i Velsignelse; men Guds og den forstærkedes er Vren.“

Med disse Ord hæftede han et rødt Silkeforb paa Kongens og Grev Alberts Studbre. Det nu, vigtige Korstog var saaledes bestemt. Dagen efter bar hele Hæren flige Kors og drog med bajende Faner og klingende Spil mod de fjærne, kenderste Lande.

Ottende Kapitel.

Medens Kongen og Grev Albert sejedede lykkeligt i Preußen og Polen og gjorde store Erobringer fra Weichselen langs med Hædet til Samland, nærmede Tiden sig, da Dronning Dagmar stulde vare Moder. Hun glædede sig ofte inderlig, fast barnlig bertil, men undertiden blev hun beangstet og urolig til Mode. Derfor søgte hun jævnlige Bevægelse i fri Luft. Ledsalet af Kristine af Rife, gik hun daglig i Slotsheuen og sad der ofte halve Dage paa sit Jndlingssted mellem Ellebustene ved Kaen, hvor hun havde ladet det siede, fugtige Jordsmøen opbøse og en liden Løghytte indrette ved den sigtørne Labred. Der laa altid en lille, nydelig Baad med Purpursæder og forgyldte Ræter, som Kongen havde ladet bygge til smaa Lykfarter med Dronningen paa Kaen. Naar Dagmar var alene med Jomfru Kristine paa dette sit Jndlingssted, fandt hun ofte en barnlig Glæde i at fatte sig i den fastbundne Baad og duggle sig i den mellem de høje Siv og Rør, medens Jomfru Kristine maatte synge Viserne for hende om Kosmer Havmand og Elise af Villenstov, om Elvehøj og Elvepigerne og de mange vidunderlige Saagn, hvorpaa de gamle, danske Folkesagn ere saa rige. Naar Dronningen hørte disse Sange, syntes hun at være kommen til et fornyttet Land, hvor den hele Nat ligesom var levende og befaaret, og hvor Englene fra hendes sønne Barndomsdrømme under de simple, rørende Toner gnyedede sig med det voksne Barn i den gyldne Bugge.

En Aften ved Solens Nedgang sad Dronningen saaledes vuggende og drømmende i Baaden. Jomfru Kristine sad lige overfor hende paa Rorbanken og sang: „Vonden ud af Villenstov De Trolde gennem Vindet saa: Hjælp mig nu, Jesus Maria Søn! Disse Trolde de agte mig paa.“

Han slog Kors i hver en Traad Og mest udi hans Stue; Forfæredes nogle Trolde dered — De sløj ad vildene Stove.

Somme fløj Øster, somme fløj Vester, Nogle fløj Nord paa; Nogle fløj ned i dybene Dale; Jeg tror, de ere der endnu — *)

„Hvad fattes eder? min adle Dronning!“ — afbrød Kristine pludselig Sangen. — „I bliver saa bleg, og hvad styrer I saa befynderlig paa?“

„Al! jeg drømte saa sødt og tænkte paa min Fæder og min Moder og mine Barndomslege“ — sagde Dagmar — „men saa sang du om de onde Trolde, og mig syntes, de stat Hovederne frem af alle Buste og truede mig.“

„Kors bevare os!“ — sagde Kristine og saa sig halv ængstelig om — „men I tror dog aldrig, adle Dronning! at der er saadant Troldpat mer til i Verden? det var jo tun i gamle, gamle Dage, inden her var Kirker og Præster og rigtig kristen Tro i Landet.“

„Du sang jo selv, at Vonden slog det hellige Kors for Troldene“ — sagde Dagmar. — „Jeg tror vel ikke

*) Se Kampvisen.

saa lige alt, hvad der staar i flige Viser, men der er dog viskelig lige saa vel onde som gode Mander til; derpaa kan ingen Kristensflid tvivle; og ingen Sjæl er saa god og uskyldig, at vi jo hver Aften maa bede den kære Herre Gud befri os fra det onde. Sig mig, kære Kristine! ser du ikke ogsaa ligesom et blegt, kvindeligt Ansigt hist imellem Siden? — nu syntes mig endogsaa, det bevæger sig — og ser du de vaade Lotter med Sivstransen?“

„Al ja, adle Dronning! jeg ser noget lignende. — Befaler I ikke at vende tilbage til Slottet? det begynder allerede at stumme — og Aftenluften —“

„Sig tun rent ud, du er bange, lille Kristine!“ — sagde Dagmar — „nu er jeg det ikke længer: vi staa jo alle i Guds Haand. Den blege Kvinde synes ikke heller at ville os noget ondt: hun ser saa lidende og sørgmodig paa mig; maafe er det en uheldig Pige, som har skullet sig derude for at bellige sin Nød for mig i London. Maafe tan jeg hjælpe hende. Se, nu kommer hun nærmere.“

„Al, det maa vist være et stakkels vanvittigt Menneske!“ — sagde Kristine med en Blanding af Frygt og Medlidkenhed — „se hvor befynderligt hun fordrejer Ansigtet og peger mod Himlen!“ — og hør! hør! hun synger —“

Med dæmpet Frygt og nysgjerrig Opmærksomhed hørte Dronningen og Jomfru Kristine nu tydelig en klar, bevæende Stemme, som sang afbrudt og sørgmodig mellem Siden, medens den hemmelighedsfulde Sangerinde aldeles skjulte sig for dem. Forbaudet hørte Dronningen følgende Ord: „Dagmar! Dagmar! du Dronning from Din Stæbne spurgte jeg Stjerneerne om. En Søn du føder, saa lys og bold; Hans Moder var varm; hans Fæder var sold. En Søn du føder med gyldne Haar! En stakket Lykte jeg tun ham spaar.“

Han lege skal med Guldkronen røb Til Jul med Staalklo volder hans Død.

Men hvis jeg Strikten for oven naa, Dit unge Liv du lader for ham — Langt borte fra Fæder og Moder.“

„Al, hører du, Kristine!“ — sukkede den fromme Dagmar og grad bitterlig — „det er min Død, hun spaaer mig. — Guds Willie se! men her er dog saa hønt i Verden at leve!“ —

„For Guds Skyld! mod, min adle Dronning! og løb os op! det er en ondfabstfuld, vanvittig Kvinde, som vil skramme Livet af eder med sine Spaadomme. For Gud i Himlens Skyld, lad os komme herfra!“

Dronningen rejste sig valsende for at gige af Baaden; men da sang atter den ledomsfulde Stemme vemdug og hjertelig: „I tør ikke græbe, grad ikke fordi Himmeriges Dør haar aaben for dig — Den Havfrue danser paa Lillie!“

I Himmerig skal du bygge og bo, Der fanger du først baade Hvil og Ro; Men Havfruen danser paa Lillie!*)

Med Røje kom Dronningen af Baaden og fant bleg og amægtig om i den forfæredede Jomfru Kristines Arme. „Jesus! Maria!“ raabte den beangstede Pige og hørte nu en stærkt Pløsten, som af Aareslag eller af nogen, der spømmer; men denne Lyd blev svagere og svagere og tabte sig snart ganske der, hvor Kaen løber første og breedere ud imod Havet.

„Var det en Drøm?“ — sagde Dronningen, idet hun slog Øjne op og rejste sig langsomt — „eller har vi virtelig hørt og set en Havfrue, som spaaede mit Barns Lide og mig selv den bitre Død?“

„Al, tant ikke mer paa den befynderlige Hændelse, gode, fromme Dagmar!“ — bad Kristine — „det har skitferlig tun været den gale Malene, som maa være løben ud af Ribe Daaretise. Jeg har en Gang set hende og hørt hende synge. Hun gaar ogsaa gerne med Kranse i Haaret og synger ligesaadan underlig og forvildet Snaat og Stumper af gamle Viser om Hætte og Trolde. Jeg skal aldrig mer synge saadanne Viser for eder; havde vi ikke haft Hovedet fuldt af flige Kvænter, stulde vi not set hvem det var og ikke ladet os saaledes forstrække.“

Det lykkedes tilfældig ogfaa hende den omhyggelige Kristine at berolige Dronningen og saa hende til at anlage hendes naturlige Fortørling af den gaadeifulde Hændelse, som Kristine dog selv hemmelig ængstede sig over. Dagmar lob for det første Kristines beroligende Formodning gælde, men bad hende dog imidlertid ikke tale til nogen om, hvad det var hændet; selv vilde hun i al Stilhed lade det nærmere undersøge.

Næste Dag befandt Dronningen sig vel og syntes munter som før; men hun doede sig dog aldrig mer nogen Aften ned til Kaen, og naar hun havde været ene i sit Løntammer, syntes Jomfru Kristine ofte med Behyrring at kunne se paa hendes Øjne, at hull havde grædt.

Som den betænkelige Fødselsfald nu nærmede sig, længtes Dronningen ofte inderlig efter Valdemar. Hr. Jb Urne maafe hver Dag ind og fortælle hende alt, hvad man hørte om Kongen og hans Færd. De sidste viste Efterretninger, man havde fra ham, vare om den polste Hertug Alfwinns Undervingelse, og hvorledes denne magtige Hørste havde maattet sværge Kongen Trostabsed. Om Grev Albert og Ridder Otto spurgede mangan djærø Daad, og alle, som hvedede den takte Ridder Otto og havde frygget for Hørsternes af hans Overrælelse mod Erkebysen, glædede sig nu ved at høre, at han som Korsridder havde udført den Vødsgering, der for denne Sags Skyld ved et Paabærv var bleven ham paalagt af Erkebysen, idet han ved en dristig Ridderbaad havde befriet ti kristne

*) Se Kampvisen.

Præster af Hængensflabet hos de vantrø. Ingen glædede sig mer ved denne Efterretning, end Kristine af Rife; men hun forbulgte det omhyggelig og lod som om hendes store Glæde og Beundring tun gjaldt Kongens Lykte og Sejer.

Om Karl af Rife hed det, at han havde reddet sin Raadenmester Grev Alberts Liv ved et uventet Baghold paa de polste Gvænser.

„Den takte, gode Drenge!“ — udbrød Rigmor med barnlig Naabenhertighed og klappede i Hænderne, da hun hørte det. Hun huffedede ikke andet, end at bygge vare Bøer endnu, men Rigmor var næsten en halvvolesn Pige, og havde Karl af Rife hørt, hun havde taldt ham Drenge, vilde han have fortvædt storlig berpaa; thi han var nu lige saa høj som Ridder Otto og langt stærkere, og han drømte ikke om mindre, end om at vinde Guldsporten paa dette Felttog.

Det git dog lettere med Dronningens Nedkomst, end hun havde ventet, og der blev stor Glæde paa Ribehus og over hele Landet, da den Tidende hørtes, at den fromme Dronning Dagmar havde stanket Kongen en Søn og Iron-arving. Uogtet nemlig Kronen ikke var arvelig, men Foklet havde Valgret, var den førstefødte Kongesøn dog for oftest den, der danske Jolt bestit og flogetligt valgte. I de samme Dage havde ogsaa den stille, sørgmodige Grevinde Jba født en Søn til Verden, og den lykkelige Grev Klaus, som var bleven tilbage paa Ribehus, ilede selv med disse glade Efterretninger til Kongen.

Dronning Dagmar grad af Glæde og inderlig Hjertenslyst, da hun vuggede den lille, lussjede Prins paa sine Arme; men det var hende et stort Skaar i hendes Moderglæde, at Valdemar ikke var til Stede og hundes bele hendes Lykte, og at ikke hendes Fæder og Moder kunde se, hvor lykkelig hun var. Hun lyskede Barnet ved tusinde Gange og takkede Gud for den vidunderlige Gave og for den usigelige Fryd, som hun aldrig før havde drømt om, kunde være saa stor og overdættet. Hun saa Barnet i de stille, blaå Øjne, og det var for som hun saa sig selv ind i Sjælen. De fine gule Silkehaar vare ogsaa hendes; men hun saa dog i Barnet tun den sejerlige Valdemars Søn og bad tun om, at Drengeen maatte vorde god og from og blive Kongen og Foklet til Glæde og Velsignelse.

Dagmars Glæde over hendes lille Valdemar, som hun allerede nævuede ham, var saa stor, at den udtømte hendes Kræfter. Hælgene af Strækten hin Aften ved Kaen og de sørgmodige Døbstanker, hin uheldige Spaadom havde efterladt i hendes lille Sind, holdt hende endnu paa Englejet, da hun modtog Kongens Brev, hvori han høfjig glædede sig til at se hende, som en lykkelig Moder, og modtage sin førstefødte af hendes Arme.

Prinsesse Regige, som havde modtaget Kong Erik Hæstestabstilbud, læste i samme Stund med jævnt Tilfredshed et Brev fra sin Moder, hvori han meldte, hvad han ogsaa havde tilskrevet Dronningen, at den første Dag i næste Maaened, som ved Brevets Modtagelse nu var nær for Haanden, agtede han at holde en stor Sejersfest paa Ribehus, hvorved han tillige vilde lade sin Søn dæbe og holde sin kære Søsters Vensluup med stor Hæder og Glans. Derom var det ogsaa affendt Bud og Brevstaf til Kong Erik af Sverrig.

Dagen fjøend den store Festdag var bestemt, holdt Kong Valdemar med bajende Faner og klingende Spil sit Jndtog paa Ribehus under Foklets larmende Frydemaal. Det glade, nysgjerrige Folk strømmede i store Skarer ud og ind gennem Ribe Porte, for at se og bilde deres sejerlige Konge og for tillige at betragte den fremmede Konges Jndtog; thi der var sendt Kong Erik en talrig Ridderstærk i Nåde, og han kunde ventes høvt Øjeblik.

Valdemar svang sig af sin Stridsbushing i Sloisgaarsden og ilede, høvet og jernkædet, som han var, op paa Slottet, hvor han haabede at se den unge, blomstrende Moder tomme ham sjæleglad i Nåde med hans førstefødte. Men hans Glæde formindstedes svarlig, da han nu hørte af sin Søster Regige, at Dronningen endnu ikke var fuldstommen fæst og ikke maatte forlade sit Sovekammer. Han traadte da ind til hende i det dunkle Gemat og søfste sig strats befynderlig nedslagen midt i sin kraftige Livsglæde og bellemt af den indesparrede Lyfte, der tom harr i Nåde: det sporfomme Lns viste ham ikke en sund, blomstrende Moder, men en stille, bleg Kvinde med et fint, spædt Barn i de bevæende Arme.

Dagmar laa paa en Løskænt med Purpurtepper; hun søfste sig soog og angreben; men Glæden gav hende Kræfter. Hun rejste sig og læftede Barnet med Valdemar med høj, stille Glæde, men tillige med inderlig Vemod; thi hun saa, hvilket smerteligt Jndtryk Sønnet af hendes Svaghed gjorde paa Kongen. Der alimtede en voldsom tilbageværgt Taare i hans holte Øie; han udbrød hæfigt, Armeene mod Moder og Barn med en overdæsende Høfse af Glæde og Smerte; men Dagmar hævede frygtfomt tilbage for hans Røstning, og Barnet freg. Valdemar lob hurtig fine jernpanserede Arme synkte og tafte Dagmar sin Haand.

„Tilgiv min Ubetænsfomhed!“ — sagde han — „Jeg veniede ikke at gensæ dig saaledes; jeg troede, du var fæst og glad, og havde født mig en stærk og tæt Søn.“

Med disse Ord tastede han Vandret høfjig fra sig og satte sig nu roligere ved Siden af Dronningen paa Løskænten. Men Dagmar højede sit Hoved over Barnet og grad.

„Grød ikke, du fromme, velsignede Dagmar!“ — sagde nu Valdemar mild og venlig — „grød ikke, fordi jeg tom, mer saaledes ind til dig, som en Stormløber! — Tal, inderlig Tal for Gaaben, du har bragt mig og Danmark! har den tun ikke toffet dig selv Sundhed og Tilfredshed!“

„Kære, stærke Valdemar!“ — svarede Dagmar og klappede ham venlig paa Haanden — „du finder mig fortværet stort Barn, der frygter og græder for den mindste Smaatting. Jeg er ikke hjertefy, men savner tun Kræfter, og Klangen af dit Hærnist var nok til at skræmme mig og bringe mig i Gråd. Men naar jeg nu kan se dig hver Dag, saa skal du se hvor fæst og glad jeg skal blive!“

„Min Fraværelse har dog ingen Del i din Svaghed!“ — spurgte Valdemar — „det gjaldt Folks og Rigeis Vel, det gjaldt Korsets Fred og Vre. Jeg har holdt mit Ord: Herren gav Hedningerne i min Haand, og du ser mig igen som Sejerherre!“

(Fortsættelse.)